

כאשר החלו להציג בלונדון את הו, כלכותה היו הביקורות פושרות למדי. חלק מן המבינים הגדולים טענו שההצגה אינה נועזת די הצורך, אחרים טענו ש" תעוזתה גובלת בתועבה, אבל איש לא ניבא לה קאריירה ארוכה. בימים אלה, לאחר שהו כלכותה עבר רה את הצגת ה"1000, אין למבקרים מה להוסיף, פרט להערות על הצוות המת"

פרימן וסטולינגס ב"הו, כלכותה" בפעם ה"1000, עירום

חלק מדי פעם בהצגה. ההערה האחרונה ציינה, שנים מן המגויסים החדשים, סנדרה פרימן ורקס סטולינגס, שגילו נתונים הולמים להצגה שכולה עירום ומין.

ציור

בית חדש לצירים ערבים

הגלריה החדשה נמצאת מפו. בעצמי, לא יפו העתיקה המאוסת ומשופצה, אלא יפו ששכונותיה כבר משמשות כבתי מגורים פרטיים לאמנים וצירים שנשפם חשקה בריחיים אותנטי, אבל עדיין אינם מוזמנים את הקהל להציץ לתוך חצרותיהם. בקיצור החלק הפחות מיסחרי. כאן, ליד הכנסיה המרוניטית, בבית ערבי ישן — שבעליו, אורי ליפשיץ, עזבו וחזר לספרד כדי לקבל השראה נוספת מן הנוף האהוב עליו לצירוי — בהר איברי הם אבדו אלקארד לפתוח גלריה בשם אופנה, מיוחדת לצירים ערביים. "למה ערבים?"

"כי אין להם מקום אחר. אין להם כתובת. אין להם מי שיציג. אין להם מי שימכור, ואם אין מי שימכור, אין בשביל מה להמשיך לצירי."

איברהים, יליד טיבה, עוסק במיסחר. אך את כספו הוא בוחר לבזבז על דברים הנחשבים בעיניו יותר ממיסחר שירתי: הוא קיבץ שלושה אמנים ערבים, תראויים בעיניו לעידוד, ובעיקר למנוחה נפשית. ונתן להם מעט כסף להתחלה: "שבו וצירי, אמרתי להם. ונתראה בעוד חצי שנה."

נסעתי ללונדון והשארתי בבית, אותו חכרתי בינתיים מהכנסיה המארוניטית, שהבתים באזור שייכים לה, את השלושה: בשיר אבורביעה, מוחמד עזים וזוהר האטם."

איברהים אינו רוצה לגעת בפוליטיקה. הוא טוען כי אם מנסים להציג את בעיית האמן הערבי מבחינה פוליטית, הרי זה ניצול רגשות. הוא מגדיר זאת, "המישחק הפוליטי על כתפי הטרנזייה". לפי דעתו, כל בדלנות מביאה לאלימות. אין זה משנה מי קובע את מחוקים.

לפי שעה, נראה כי יש בפי שלושת האמנים הצעירים, שנולדו כולם בארץ, מה לומר בשפתם המיוחדת ובאווירה ה" נושאת את הותם-מוצאם. אצל באשיר בולטות הנפשות של המידבר, הבעיות החברתיות של הכדואים שהעסיקו אותו

"זרים ואוהבים" הוא סיפור נועז על פרשת יחסים אינטימיים, מוזרה ומסובכת, הנרקמת בין קצין ישראלי לצעירה ערבית. הפרשה מבוססת על מעשה שקרה במערכת סיני, התי-גלולה בלבטים סיפורתיים רבים אל מעבר למלחמת ששת הימים, מיטלטל בין המציאות ההיסטורית ללבטי גיבוריו.

אהובתו הערבייה של קצין צה"ל

הרומן החדש יעלה על הבד ביוזמת המפיק מרדכי סלונים ("לא ביום ולא בלילה"). גלוליהם של הגיבורים מן המציאות לדמיון המחבר ראויים לספר נוסף. הם משקפים את המציאות הטרגית של הדור שראה את המלחמות מן הצד המערבי של ירושלים, ועליו לנסות לחיות עם הצד המזרחי.

אורי אורן, שכבר זכה בשישה פרסי ספרותיים, כתב בין היתר את אשת המפקד, בצהרי לילה, על שלושה פשעי דמשק ועיר ושמה מונסטיר — בהר לשלוח את גיבוריו לגורלם, ברומן דמוי הסריט, במקום לשרטט אותם בכתבה

בעושר ביטויים בסינגונם המיוחד שילבו המכתבים את דימויו של הישראלי. יום אחד ישב וכתב מיכתב אל הצעירה, שהתגוררה בלונדון. היה זה מיכתב של איש צעיר, די ציני ובעל חושת עליונות מובהקת. כחוצפה צברית טיפוסית שאל: "תמהני מה שלומי של אחמד קירדאני. התשובה מלונדון לא איחרה לבוא, והייתה עזה וחד-משמעית: "אתה ידעת" או הבין הישראלי שהערבייה חושדת בו שהוא הרג את מאהבה ונטל את מכתביה. הוא מיהר להתנצל: "איני יודע מה קרה לך". קיבל תשובה: "הוא לא היה מפקיר את מיכתבי."

סופר אורן

ניצחון צבאי, מפלה ספרותית

עיתונאית יבשה, רקם להם עור וגידים ותפר להם סביבה טבעית ואמינה.

"קצין ישראלי מתאהב בערבייה? ותוכיח! חשבתי לעצמי, "מספר אורן, "ובחלתי לשם-כך קצין ישראלי טיפוסים בשם גידי, שהוא בחתילה ה"פייטר" אולם בעקבות מיבצע קדש עובר משבר ומתחיל להרהר. הוא מרחיק-לכת עד כדי כך בהרהוריו

ל על האיש האנונימי. אהבת הצעירה עוררה בו כבוד רב למצרי.

ואו הגיע מיכתב שלישי מלונדון. הצעיר רה שלחה בו שבעה דולר לחוצאות החזרת המיכתבים אליה. הישראלי התעקש השאיר את המיכתבים בידו, אולם בכסף קנה לה טבעת ושלח אותה ללונדון. התשובה: "הרחן על הטבעת. היא הגיעה בדיוק ליום-הולדתי. אם אחמד קירדאני, עדיין מעניין אותך, הוא בין השבויים שלכם. הישראלי החזיר לה את המיכתבים — ולא הישש את חשבוי.

העניין הזה של הטבעת שהגיעה בדיוק ליום-הולדת לא נתן לי מנוחה, מספר אורי אורן, תיום, אחרי שבע-עשרה שנים פלוס מילחמה ששינתה מאד את פני הימים שאחריה. התחלתי לחשוב שלמעשה היתה כאן אהבה מסוימת בליבו של הישראלי, זיק שנידלק מהשתתפות ברגי

בהיותו בן לשבט אבורביעה שבנגב, והיום תלמיד מוכן אבני. עזים, בוגר תיכון מיקצועי ויליד טיבה, נוטה לסוריאליזם ומבצע תרגילי-עבודה ליצירותיו של דאלי בבהירות מפליאה. האטם נולד בסלמה ור למד בכפר הירוק. היום שלושתם חיים במעין קומונה.

אם אכן יצטרפו לקומונה זו צעירים מוכשרים נוספים, ויביאו את הייחוד שב" תפיסה האמנותית הערבית אל הרחוב הישראלי, יהיה זה צבע נוסף וחיוני לנוף הישראלי.

אדריאנו צ'לנטאנו הוא אחד מאליי

זמר צ'לנטאנו (שמאל) וידידה חצי לבן, חצי שחור

על עצמו, ועל אויביו כביכול, עד שהוא מחליט להתחתן עם הערבייה."

במאי '67, נסע אורי אורן ללונדון כשר בידיו התסריט הגמור על אהבה אפטרית בין ישראלי לערבייה. הוא ישב עם המפיק וחשב על ליהוק ומקומות-צילום כשהידיעה על מינויו של משה דיין כשר-הביטחון לא השאירה מקום לספק: תפרוך מלחמה!

ב"י לילה הפכה אהבת הערבייה והי ישראלי למשימה בלתי-אפשרית ואורי אורן מצא עצמו בין הטסים בבהילות לארץ. "אותו מסיק היה מספיק נדיב, כדי להחזיר אותי. ב"10 ביוני שלחתי לו מיברק ממזרח-ירושלים: ניצחון צבאי — מפלה סיפורית! שכן, בסיפור דאו היתה כל הטרנזייה גלומה בחומה שהפרידה ביניהם.

"אבל האמת היא שבסוף המלחמה מצא תי את עצמי בתפקידי, ככתב צבאי, רץ לבית-החולים במזרח-ירושלים, שהיו מן אורשפים בו פצועים ירדניים וישראלים. לפתע עלתה בי המחשבה: הרי הם יכולים להיפגש כאן! כתבתי שוב את הרומן. חשבתי, התלבטתי והתווכחתי עם עצמי, רצייתי לשכנע את עצמי שוב שהם יכולים לאהוב.

"אמרתי לעצמי: קח שני אנשים משני עמים צעירים ותן להם לדבר זה עם זה, הם מוצאים שפה משותפת. באות סיבות חיצוניות, באה ההנהגה, באה השינאה, כאן נעשו דברים בהיסטוריה לפני שנפגשו השניים. מה קרה שגיבורי ניפרדו? זה יסוד המתח ברומן. זה אף החטא הקדמון, שלשני האוהבים אין שליטה עליו, היום, כששניים אלה נפרדים ואהבתם נדרוה לעקריות, תיכחדנה שתי מישפחות משני צידי המיתרס. אבל אחרי הדור הזה, קיימת אפשרות שהיה המשך למש"פחתה של ליילה ולזרעו של גידי:

"אני רוצה בך מאד ליילה"
"אז מה יהיה, גידי?"
"יהיה נפלא, אני חושב"
"ספר לי איך"
"איך מה?"

"איך, למשל, ניתחתן: בבית-הכנסת או בכנסיה?"
"מצדי אפילו במינסד."
"והקאדי יאהב אותך בערך כמו שהרב שלכם יאהב אותי"
"אז לא נתחתן איתם"
"ואיפה נגור, למשל?"
"בירושלים, כמובן."

הזמר המבוססים ביותר של איטליה, אחד מהירטיו המפורסמים ביותר, שזכה לפרס ראשון אפילו בפסטיבל סן-רמו, היה צ'לנטאנו עובר, אינו מתעלס, אבל אם יצ'לנטאנו סבור שלמען האהבה כדאי לעבוד, הרי למען העושר אין זה מחוייב המציאות.

זאת מסתבר עתה, לאחר שתביעה בת חמש שנים של זמר-מלחין בשם דון באקי נגדו, הגיעה לבתי-המשפט. באקי, אשר הקליט בחברת-התקליטים של צ'לנטאנו, טען בזמנו כי לא קיבל את הזכויות המגיעות לו ממכירת תקליטיו. הלכו אנשי מס ההכנסה לחקור את מעשיו של הזמר — וגילו כי החברה המכובדת שלו נימחה פשטו ספרי-חשבונות כפולים: ברשמיים, הם רשמו רק את מחצית ה" מכירות האמיתיות של החברה.

אז האם צריך הברואדס לעבוד, אם אפשר במקום זה רק לרשום כל דבר פעמיים?

זמרים ישראליים הנוסעים לחו"ל בתק"ו וה לעשות קאריירה אינם חסרים, ברוך השם. זמרים ישראליים העושים זאת, זה כבר עניין אחר. אפשר לספור אותם על אצבעות יד אחת, וגם זה יותר מדי. מי עושה ניכבד ואקסלוטיבי זה קרוב מאד להיצטרף שם נוסף: יגאל בשן. מאז השיחורר מצה"ל, בחורף שעבר, והחתונה בקיץ האחרון, הסתובב יגאל ב" (המשך בעמוד 12)